Ч. 92. Середа 8 мая (25 цьвітня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарні справи. — Положене на Угорщині. — Італіяньско-турецка війна.

Войскова комісия вела вчера ґенеральну дискусию над войсковими предложенями. Пос. Ваґнер (нім. народ.) домагає ся, аби час побуту був законно установлений і аби громади одержали відшкодоване за кошти евіденциї резервістів. П. Сталь (нім. аґр.) гадає, що Австрия з причини союза з Німеччиною мусить побільшати стан армії. Єсть за скорим полагодженем предложеня. П. Делюґан (Італ.) обговорює закон і з становища населеня полудня монархії і ставить резолюцию в справі розширеня полекш для еміґрантів в віці служби войскової. П. Фресль (ческ. нар. соц.) зазначує, що до порішеня загальної політичної ситуациї причинили ся головно Німці, котрі не хотять угоди з Чехами на основі рівноправности. Дальше зазначує, що з причини уоружень в цілім сьвіті надходить культурна і социяльна руїна для цілого людства. Буде голосувати против закона. По промовах пп. Бачиньского і Піка наради відложено до нині.

На дневнім порядку нинішного засіданя палати послів є 7 точок, між ними верифікация виборів, справозданя комісиї правничої і внесене п. Баворовского, приняте вже господарскою комісиєю о установлене 10 еміґрацийних комісарів при консулятах. Референтом тої справи в палаті буде посол Гальбан.

В угорскім соймі вела ся дискусия над проґрамовою заявою нового президента міністрів Люкача. В дискусиї між иншими забирав голос член кошутівского сторонництва ґр. Апоній. Бесідник критикував проґраму правительства і обговорював реформу виборчу. Заявив, що дотеперішна виборча ординация є вже перестаріла і не дасть ся довше удержати. Знесене конституциї в Хорватиї уважає бесідник небезпечним для Угорщини і домагає ся управильненя хорватскої справи. Вкінци запротестував против того, щоби австрийска делеґация мішала ся в справи угорскі.

Промовляв ще цілий ряд бесідників і всї застерігали ся против голосів, які підносили ся в справі хорватскій в австрийскій делеґациї.

Про занятє Італіянцями Родосу доносять телеґрами ось що: В палаті послів заявив передвчера президент мінїстрів Джолєті, що італіяньска фльота заняла остров Родос і висадила на сушу відділ войска під проводом ґенерала Амелія. Сю вістку принято оплесками серед великого одушевленя. Дальше повідомив премієр, що висаджене войск наступило коло Калітеа і висаджуване войска ведет ся дальше. Остров занято без найменшого опору.

Після дальшої депеші адмірала Віяле висаджуване войска в пристани Калітеї на острові Родос, покінчено протягом 3 годин. Відділи ворожих войск подали ся на узгіря.

Віцеадмірал Віяль надіслав з Родос, з покладу корабля „Вітторіо Емануеле“ слідуючу депешу бездротним телеґрафом, під датою 4 с. м.: „Я вислав до ґубернатора парляментаря з візванєм до здачі. Ґубернатор заявив, що не могучи ставити опору, складає уряд. Турецка залога подала ся на узгіря, на які звернено гарматний огонь з наших кораблїв. Тепер перервано острілюване“. Ґенерал Амеліо доносить за посередництвом корабля „Реджіна Марґеріта“ бездоротним телеґрафом 4 с. м. вечером: „Висаджене войска і амуниції на сушу, яке розпочато нині, було вже о 2 год. по полудни покінчене. О тій порі почали ми воєнні кроки, що примусили ворога подати ся до міста. О годині 7-ій вечером з причини пізної пори задержали ся Італіянці о пів години дороги перед Родос. У нас було 5 ранених, в тім 2 тяжко. Втрати по ворожій сторонї невідстні, мусять однак бути значні. Ми полонили 50 бранців“.

З Константинополя доносять: Тому, що в день отвореня парляменту з 300 послів, з яких складає ся палата, було в Константинополи тільки 107, тимчасовий президент Меґір Ефенді заявив, що коли збере ся потрібне до комплету число послів, назначить реченець слідуючого засіданя. Незабаром зібрало ся 142

---

2)

Із споминів пройдисьвіта.

(Дальше).

Було то семого дня нашої дороги, коли ми мали в Шанґаю причалити. Ми ще лежали в постели, як зачули перед нашими дверми якісь голосні крики. Заціквлені повставали ми і одягнули ся як найскорше. Перший, що забіг нам дорогу, то був якийсь стюерд. То, що ми довідали ся з уст того чоловіка, заворушило нас не мало.

„Платник лежав нині зрана без памяти в своїй кабінї. Здаєсь, що хтось допустив ся у него крадежі з вломом. Якрав тепер лікар у него“.

Розуміє ся, що ми не мали нічо пильнїйшого як збічи сходами на долину до каюти, а відтак пустились коритарем аж до кабіни лікаря. Обі кабіни, платника і лікаря, були відділені від себе лиш вузоньким коритарем і безпритомного платника занесли зараз до лікаря.

Лікар ствердив, що того нещасливого чоловіка приголомшив хтось сильним ударом по голові. Капітан розвів зараз слідство.

Слуга Голяндця вийшов як звичайно хвилинку перед осьмою годиною на поклад і щез в кабінї свого пана. За чверть години показав ся знову. За ним ішов Герман ван Зонтен. Голяндець, розуміє ся, не знав ще нічого о тій подїї і казав собі в столовій комнаті на сальоновім покладі подати каву. Стюерд, котрий тут єму послугував, дуже втішив ся, що перший буде міг подати богатому Голяндцеви вість про нещастє, яке стало ся.

Герман ван Зонтен вислухав спокійно оповіданя, попивав дальше свою каву і муркотів щось собі під носом, що більше менше так звучало: „Я то собі зараз погадав“. А відтак спитав стюерда: Чи єсть лікар при нещасливім? Якого рода єго скалїчене?

На перше питане міг стюерд відповісти, що „єсть“, але на друге питане не знав, що сказати.

Отже Голяндець встав остаточно і вийшовши, пішов на горішний поклад, де лікар все ще порав ся коло непритомного платника. Відтак пішов з капітаном до каюти платника, де єму капітан обережно подав до відомости, що єго куверта зі сто пятьдесять тисячами долярів десь щезла; рівночасно просив єго, щоби він в інтересї вияснення сеї справи, не розповідав о тім нічого.

Голяндець приймив то повідомлене з як найбільшим спокоєм і лиш відповів капітанови: „Розуміє ся, що буду мовчати“.

Нам аж мороз пішов по тілї. Спокій Голяндця був просто якийсь несамовитий. Ми навіть були тої гадки, що той чоловік якийсь несповна розуму. Мехіканьский доляр, після котрого числять загально в цілій полудневій Хінї, мав тоді після курсу звиш 2 корони. Була би то страта, представляюча більше як триста тисячів корон! Ба, той чоловік з Батавії так поводив ся, як би ціла тота справа єго нічого не обходила.

Підчас коли „Кондор“ допливав вже до пристанї в Шанґаю, вело ся слїдство на кораблі дальше. Платник лежав все ще непритомний і длятого ціла справа обмежала ся лиш на здогади. Чим більше доплпвали ми до берега, тим неспокійнїйша ставала вода а наконець зачав ще дути досить острий вітер.

Капітан стояв якраз з Голяндцем коло дверий від єго каюти, коли якийсь стюерд дав знати, що платник віднаскав знову притомність. Капітан побіг зараз на долину.

Але не довго тревало, як він знову явив ся на проходовім покладі і зворушений зачав розмавляти з Германом ван Зонтен. Вислід розмови був такий, що три мужчини війшли на долину до корабля, щоби там Хінця Чінґ-Ву закувати в кайдани.

Але того Чінґ-Ву не можна було нігде знайти. Отже розпочала ся велика шуканина від самого вершка, де уміщені лодки, аж до споду, де знаходять ся всілякі склади, не було ані одного кутика, в котрий би не заглянули.

Нараз роздав ся голосний крик а вид, який представив ся нашим очам, був страшний. По покладі надбіг Чінґ-Ву з лицем так викривленим, що аж годі було єго пізнати. В правій руці держав довгий ніж а в лївій —

послів, саме тільки, кілько вимагає комплет. Не чекаючи покінченя виборів (брак ще вислідів з 80 округів), палата почала свої роботи передвчера. Президентом вибрано Ахмеда Мегіра, віцепрезидентом Грека Артуса. Посол з Тріполісу говорив о геройскій обороні Тріполісу. Посол з Бенґазі поставив внесене, щоби висловити борцям признане. Внесене принято серед оплесків.

Комендант Тріполісу доносить, що дня 2 с. м. з італїяньского кермового бальона кинено коло турецкого табору в Саніта бен Аден вісімнадцять бомб; погиб один жовнїр і шестеро осіб цивільних, між тим троє дітий. Того самого дня з иншого бальону кинено кільканацять бомб на вози червоного півмісяця. Ранено 2 особи.

Новинки.

Львів, 7 мая 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Міністер судівництва іменував радниками краєвого суду з полишенем на дотеперішнім становиши повітових судиїв і начальників пов. судів: І. Вислоцкого в Сіняві, О. Фединьского в Мостах Великих, дра Т. Гоблера в Рудках, З. Гудзьковского в Судовій Вишнї, Вол. Чеховича в Рогатинї і Ст. Ганкевича в Болехові; дальше іменував радн. кр. суду і начальником повітового суду в Калуши заступника державного прокуратора в Золочеві дра М. Вавжковича; повітовими судиями і начальниками повітових судів: заст. держ. прокуратора Вол. Яворовского зі Стрия в Щирци, К. Венґровского з Тисьменицї в Миколаєві; судию М. Пюрецкого з Монастириск в Лопатинї і Вол. Левицкого з Галича в Отинії; заст. держ. прокуратора А. Левандовского в Тернополи прокуратором. — П. Міністер судівництва перенїс повітових судиїв: Фр. Залуского з Черновець до Серету, Натана Брайтера із Садагори до Черновець та іменував судию дра Мих. Литвиновича у Вижници пов. судиею в Садагорі, судию Теоклїста Барбіра повітовим судиею і начальником пов. суду в Сольці.

П. Міністер віроісповідань і просьвіти іменував заст. учителя в муж. учит. семінариї в Самборі дра Вол. Ґериновича головним учителем в тім заведеню.

— **На приготовляючий курс**, який устроєно при прив. руск. ґімназиї в Городенцї від 11 цьвітня с. р. записало ся 66 дітий (з того 9 дївчат), головно з сіл: Тишковець (заходом о. Шухевича) з Чернятина (заходом о. Карачевского) і з Глушкова (заходом о. Федева). Курс сей поділено на два віддїли і приміщено в 2 великих салях городеньскої ґімназиї. В днях 30 цьвітня і 1 мая при нагоді люстрациї городеньскої ґімназиї член Ради шк. краєвої п. радник Е. Савицкий прислухував ся науці з рахунків, рускої і німецкої мови на курсї і висказав ся дуже прихильно про неї. Дальші зголошеня на курс з огляду на розділ его на 2 віддїли приймає Дирекция рускої прив ґімназиї в перших днях мая.

— **З Косова** Дня 19 мая с. р. відбудуть ся в сали „Народного Дому“ в Косові звичайні загальні збори філії Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар“ в Косові — просимо о як найчисленнїйшу участь. Початок о 2 годинї з полудня. — Ст. Фостяк, голова; Сем. Валїхновский, секретар.

— **Лїцитация.** Дня 10 мая 1912 о годинї 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї в Бродах публична лїцитация невідобраних товарів, як: вино, горівки, мід, кунерольі, цукорки, товари блаватні, піра, корки, мітли, убраня і т. п., о скілько ті товари в тім часї не будуть відобрані.

— **Розбишацкий напад.** Монтер Меч. Люкс сидів онозди вечером в товаристві Ів. Пенькова і якогось студента на лавці на горі в Стрийскім парку. Нараз коло тої лавки явило ся кількох драбів, з котрих один зовсїм без нїякої причини вдарив Люкса з цїлої сили палицею по голові, а відтак хотів єму вирвати золотий ланцушок, причім помагали єму другі товариші. Люкс боронив ся як міг, але видячи переважну силу напастників втїк, взиваючи людий на поміч Напастники бігли за ним ще кількасот кроків, побоюючись однак, щоби якісь прохожі не станули в обороні обрабованого перестали за ним гнати. Повідомлений о тій подиї фірер поліцийний Петришин почав зараз слїдити за напастниками і при помочи капраля Підгірного вишукав їх і заскованих спровадив на інспекцию поліциї. Суть то: Роман Джумала, Володислав Раді, Едвард Оленковский і Іван Джумала. Небавком явив ся там і побитий Люкс, котрий всїх їх розпізнав. Всїх відставлено до арешту, а за прочими пошукує поліция дальше.

— **Невідрадні вісти.** В звіті німецкої ради рільничої зі стану засівів сказано, що в наслїдок холоду і посухи потерпіло найбільше жито. Сконстатовано, що коли би посуха дальше протягнула ся, то дасть ся відчути ще більший брак пашї як торік, бо вже вся вичерпала ся.

— **Конкурс.** Головний Видїл Краєв. Тов. господарского „Сільский Господар“ у Львові, наміряючи по мисли рішеня послїдних Загальних Зборів з дня 25 марта 1912 р. приступити до заснованя в Коршеві на предметі дарованім Єго Ексц. Митрополитом Шептицким школи господарскої для господинь, і наміряючи виобразувати фахові учительскі сили для веденя теї школи, розписує ся отсим сей конкурс на стипендиї для виобразованя учительок під слїдуючими условіями:

1) Вимаганою є від кандидаток укінчена школа середна, жіноча семинария, ліцей або ґімназия, при чім замічає ся, що учительки, які мають кваліфікацию учительску, будуть передовсїм увзглядненї.

2) Безусловне зобовязане, що петентка одержавша стипендию, по укінченю студий обійме посаду учительску в Коршеві і буде єї виконувати що найменше лїт пять.

Студиї мають петентки розпочати в вересни року 1912 в однім з висших шкіл для жіночого господарства, яку вкаже Товариство. По укінченю сеї школи можуть бути ще Товариством послані на практику в подібних заведенях краєвих або заграничних.

Висота стипендийної підмоги залежати буде від коштів, які будуть вимагати студиї. Першеньство для стипендиї будуть мати ті петентки, котрі схотять в части власними фондами причинити ся до своїх студий. Пожаданим є також знане француского язика.

Число стипендий буде означене пізнїйше після того, кілько кваліфікованих петенток зголосить ся взглядно кілько з них хоч в части

жовту куверту, в якій знаходив ся ван Зонтенів капітал. За ним бігли з голосним криком другий офіцир і кілька людий з залоги корабля.

Так бігли за ним аж до задного кінця покладу. Тут мусїв Хінець вже станути і обернув ся. Ті, що єго ловили, добігли вже до него.

Що тепер стало ся, було ділом одної хвилї. Хінець не видячи нїякого виходу, вилїз на сам конець корабля і крикнувши як несвоїм голосом, щез в одній хвили в глубинї моря.

Корабель зараз пристанув. Капітан, що стояв в горі на містку, був чоловіком, що не стратив притомности.

Аж ось явив ся і Голяндець.

— Лишіть того злодюгу, нехай утопить ся — відозвав ся він до капітана. — Я маю ось тут свої гроші. — При тих словах сягнув до бічної кишенї свого сурдута і витягнув з неї полярес, котрий показав капітанови.

Ми нахилили ся всї через поруче. Хінець плив з цїлої сили чим скорше до далекого берега.

Роздали ся прикази команданта. Але заким ще удало ся лодку спустити, Хінець заверещав з цїлої сили. Два великі пажори-людоїди вже допливали до него. За кілька хвиль вже єго не було — щез на віки.

— — — — — — — — — — — — — —

„Кондор“ плив дальше до свого місця призначеня, мов би нїчого не стало ся. На горі в каюті капітана сиділи ми всї разом, Голяндець, мій товариш подорожі і я разом з капітаном.

Голяндець поклав свій полярес перед себе на стіл і відозвав ся: Уважаю моїм обовязком пояснити вам, мої панове, цїлу сю подію. Заким я ще сів на отсей корабель, щоби плисти до Шанґаю, мусїв я ще кілька днів задержати ся в Гонґконґу. Звідси їздив я до Кантона. Там мав я діло не лиш в европейскій части, але зайшов також і до середини міста. Підчас моєї їзди по вузких і брудних улицях впав менї був в очи кілька разів якийсь чоловік, що пильно слїдив за мною. Я спершу на то майже не зважав, але коли то лице щораз то частїйше виринало передо мною, то я вже здогадав ся, що той жовтий мене підглядає. Я хотів казати арештувати того Хінця, але за кождий раз, коли до того лучала ся нагода, злодюга той десь щезав так, що й слїду по нїм не було. Я не мав спокою, бо звичайно мав при собі більшу суму гроший і побоював ся якогось нападу. Коли наконець прийшлось виїхати з Кантону, то менї аж лекше віддихало ся. Можете собі подумати, який страх менї взяв, коли тота потвора влїзла менї в Гонґконґу знов в дорогу. А до того ще якраз в тій хвили, коли я вийшов з філії одного банку, де збільшив значно свою готівку, яку мав при собі. Я анї на хвилинку не сумнївав ся о тім, що той Хінець задумав щось недоброго. Дивним дивом через цїлих пять днїв мого побуту в Гонґконґу я вже більше анї разу не побачив того чоловіка. Але що він не спускав мене з ока, о тім я був переконаний. Я з натуря чоловік спокійний навіть трохи фleґматичний, але тих пять днїв мого побуту в Гонґконґу таки за надто розстроїли мої нерви. Я би був так найрадше знов вернув ся, але дуже важні інтереси, які маю до полагодженя в Шанґаю, не допустили до того.

Менї пригадав ся тодї той вид, який представляв ся нашим очам, коли Мінґер ван Зонтен підпливав на малій лодці до корабля, який він тодї був подразнений і як кидав ся в лодці на всї боки.

Аж в тій хвили, коли я почув під своїми ногами дилї „Кондора“, відітхнуло ся менї лекше — розповідав Голяндець дальше. Але моя радість не довго тревала, бо перший, що перейшов мене на корабли, був якраз той загадочний Хінець, в одіню стюерда. Я гадав, що земля підо мною розступить ся. Але не буду описувати обширно сеї части моєї історії. В моїм роздразненю я вам, пане капітане, допік дуже, але за то тепер вас дуже перепрашаю. Коли же моя сварка не помогла нїчого, то я знайшов ся в дуже прикрім положеню. То дивно виглядає, але то моє положене научило мене мислити. Вас то певно здивувало, коли я вас попросив, щоби мені вільно було приймити того Хінця на послугача. Але я то зробив з обережности, бо в той спосіб міг я єго лїпше мати на оці. Опісля я все так устроїв, що Хінець був при тім, коли я платникови передавав куверту, в котрій нїби то знаходили ся вся моя готівка. Я був певний того, що в той спосіб здурю Хінця. Певна річ, що як би я був знав, що той злодюга не побоїть ся напасти навіть на платника, то я би був зовсїм инакше уложив собі цїлий плян. Все проче вже знаєте.

В сїй хвили увійшов лїкар до комнати капітана.

— Робертзонови зовсїм полекшало — сказав він. — Я оглянув єго докладно і гадаю, що єму нїчо не стане ся; має лиш малу рану, котра небавком загоїть ся.

— Хвала Богу! — сказав на то Голяндець.

Капітан хотів енерґічно взяти ся до ван Зонтена, але остаточно розважив собі, що напад на якогось пасажира був би для его товариства ще далека неприятнїйший А коли й капітан не пропав і платник не потребував побоювати ся нїяких злих наслїдків, то і зараз станули на столї кілька фляшок.

При другій Голяндець передав капітанови чек на пятьсот долярів для платника, за то, що він притерпів із за него. Але вже на другий день платник станув знов до служби.

(Дальше буде).

могли би покрити кошти удержаня в фаховій школі власними фондами.

Подане з долученем сьвідоцтва шкільного, метрики і сьвідоцтва убожества, належить внести найдальше до 30 мая с. р. до Головного Виділу Товариства „Сільский Господар“ у Львові, ул. Зіморовича ч. 20. — Близші інформациї кождого разу уділить канцелярия Товариства.

За Головний Виділ Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар“ у Львові: *Др. Евген Олесницкий*, голова. *Др. Величко*, секретар.

— **Втеча розбишака з криміналу.** Вчера около 3-ої год. по полудни підчас звичайного проходу на подвірю вязниці при ул. Баторию, втік небезпечний злодій і розбишака, Бялонь, звістний убийник аґента поліцийного Куранта. Скориставши з неуваги дозорців вязничних, вискочив на мур відділяючий се подвіре від подвіря реальної школи, побіг ул. Асника а відтак ул. Кохановского та забіг аж до сихівскої рогачки на кінци ул. Зеленої. Розповідають, що коли біг улицею Асника, кричав: „Ловіть!“ мов би то не він втікав, а ловив якогось втікаючого. А втікав добре мимо того, що ще мав кайдани на ногах. На горі на кінци ул. Зеленої побачив его якийсь робітник, а видячи, що має на собі арештантске одінє, завізвав на поміч других робітників і так спільними силами зловили убийника та повідомили зараз поліцию, котра небавком явила ся на місци і забрала втікача назад до арешту.

— **Арештоване адвоката за мантійства на великі розміри.** Львів мав знов не аби яку сензацию. На припоручене судиї слідчого дра Гута арештувала вчера поліция молодого 34-літного адвоката краєвого у Львові дра Генриха Совільского під закидом обманьства на великі розміри. Др. Совільский єсть одним з тих людців, що то колись звали ся Гершки, Срулі і т. п., а з первістного его німецко-жидівского прізвища Айле (сова) зробило ся модне Совільский. Отже той Совільский одержав від кн. Юрия Любомірского до есконту векслі на 40.000 кор. По їх зреалізованю виплатив він кн. Любомірскому лиш 10.000 кор., а прочих 30.000 кор. задержав для себе. Зробив то однак так проворно, що суд карний не мав причини заняти ся сею справою, лиш по переведеню вступних доходжень відступив ту справу адвокатскій палаті.

Дисциплінарні доходженя тої палати принесли так обтяжаючий материял, що палата була спонукана внести до прокураториї державної карне донесене против дра Совільского, а судия слідчий др. Гут по нових доходженях візвав дра Совільского до переслуханя і остаточно віддав его до слідчого арешту з обави, щоби Совільский не втік і не впливав на хід слідства.

Показало ся дальше, що спроневіреня яких допустив ся др. Совільский, доходять до пів міліона корон а пошкодовані суть кн. Станислав Яблоновский, Казимир Меленьский, комісар міністерияльний у Відни і богато инших. Жертвою его стала ся головно т. зв. „золота молодіж“, що в своїм неробстві ходить по нічних льокалях і там шукає знакомостий. В кругах женщин виступаючих в таких льокалях мав Совільский широку знакомість і тою дорогою позискував собі кліентелю. Зробивши знакомство з кн. Яблоновским, так умів его опанувати, що став его повновластником і взяв ся впорядкувати его інтереси маєткові а в тій ціли одержав навіть повновласть продати більшу посілість згаданого князя в Бурштині. Дійшло остаточно до того, що кн. Яблоновский мусів втікати за море, до Америки.

Др. Совільский єсть сином купця, школи середні і університетскі студиї кінчив у Львові а перед кількома роками отворив був адвокатску канцелярию в Миколаєві над Дністром. Зробивши знакомство з якоюсь тінґлевою співачкою, оженив ся з нею. Пізнійше она его покинула, а коли по якімсь часї вернула, застала другу на своїм місци. З того прийшло до малої авантури, котра остаточно закінчила ся тим, що пан меценас замість одної мав дві жінки дома.

— **Замкнені в тресорі.** З Праги доносять під датою 3 с. м. про таку подію: В сутеренах одного з тутешних великих банків працювали нині два урядники банку в тресорі банковім. (Тресор означає скарб або також скарбницю — скринку або й комірку так зроблену, що ніхто до неї не може добути ся а двері від тресору можуть самі замкнути ся, скоро лиш тріснути ними). Около полудня явив ся коло того тресора висший урядник, котрий кільком представителям инших банків показував уряджения свого банку. Отже тут коло того тресора показував він їм панцирні двері з грубих сталевих плит і замкнув двері з надворку в той спосіб, що лиш пустив ними, щоби замок сам заскочив. Тресор замкнув ся, але вже так, що і специяльним до него ключем не можна було отворити. Оба працюючі там урядники були замкнені ніби в арешті. Завізвано зараз фахового механіка і шлюсаря, але ті не могли також дверий отворити. Тоді зателеґрафовано до Берлина до фабрики, що той тресор зладила, щоби она прислала свого механіка. Той приїхав і ствердив, що в замку пукла якась пружина. Треба було довгого часу, заким остаточно двері отворено. Тимчасом оба урядники пересиділи в тресорі майже 13 годин. Через той час вливано їм поживу за помочию рурки кавчукової, котру впущено крізь вентилятор до середини.

Господарство, промисл і торговля

— **Оповістка.** В часописи „Gazeta Lwowska“ оголошує ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові розписане оферти на будову маґазину і ладівнї на стациї в Раві рускій.

Оферти належить вносити найдальше до 12 години в полудне дня 20 мая 1912. Близші условия і пляни будови можна переглянути в ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові відділ для консервациї і будови III поверх, двері ч. 309, де можна також дістати формулярі на оферти.

Телеґрами.

Відень 7 мая. Палата послів. Міністер скарбу предложив провізорию буджетову за час від 1 липня до 31 грудня с. р. З порядку дневного приступлено до звітів комісиї леґітимацийної. Звітник пос. Ґерман зложив звіт з вибору пос. Бузека. Вибір признано важним. При звіті з вибору пос. Равха пос. Дашиньский критикував остро незалагоджене протестів виборчих через першу палату людову. — Пос. Брайтер жалував ся, що в комісиї леґітимацийній не розбирано строго фактів, які містили ся в протестах. Бесідник мотивував протести піднесені против вибору пос. Равха. Вибір Равха признано важним.

Ялта 7 мая. Прибув тут президент болгарского собрания.

Константинополь 7 мая. З причини італїяньскої акциї в Архіпеляґу говорять знову в кермуючих молодотурецких кругах о видаленю Італиянців з Константинополя.

Мадрид 7 мая. До „El Mundo“ доносять з Танджера: Зачувати, що іспаньске войско обсадило Арзіля.

Новий Орлеан 7 мая. О скілько доси стверджено, згинуло внаслідок повени 30 осіб.

Париж 7 мая. Ген. Моаніє просив о висланє 3 батальонів на поміч до Марокка. Жаданє то буде увзгляднене. Войско з Альжіра і Туниса відійде в протягу 14 днів.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6^{00} вечером до 5^{59} рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Виник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

В друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.